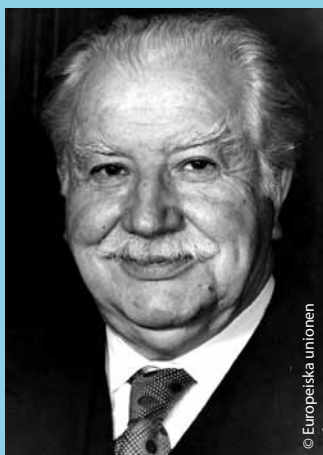

Joseph Bech: hur ett litet land kan spela en viktig roll för Europas integrering

Joseph Bech 1887- 1975

Joseph Bech var en politiker från Luxemburg som medverkade till att skapa Europeiska kol- och stålgemenskapen under det tidiga 1950-talet. Han var även en ledande arkitekt bakom den europeiska integrationen i slutet av samma årtionde.

Det var en gemensam promemoria från Beneluxländerna som ledde till att Messinakonferensen sammanträdde i juni 1955 och banade väg för Europeiska ekonomiska gemenskapen.

Tack vare sina erfarenheter från Luxemburg under de två världskrigen förstod Bech hur maktlöst ett så litet land kan vara, isolerat mellan två mäktiga grannar. Han insåg hur viktigt det var med internationalism och samarbete mellan stater för att skapa ett stabilt och välmående Europa. Han hjälpte till att bilda Beneluxunionen mellan Belgien, Nederländerna och Luxemburg, en erfarenhet som visade sig vara mycket värdefull när de europeiska institutionerna utformades. Beneluxunionen anses vara en prototyp för själva EU.

Ungdomsåren och den politiska karriären

Joseph Bech föddes den 17 februari 1887 i Diekirch i Luxemburg. Han studerade juridik i Freiburg i Schweiz och i Paris. Efter sin examen 1914 öppnade han ett advokatkontor och valdes samma år till parlamentsledamot för det nybildade kristna partiet.

År 1921 blev Bech inrikes- och utbildningsminister och fem år senare blev han premiärminister samt utrikes- och jordbruksminister. Det var under perioden som premiärminister mellan 1926 och 1936 som den globala finanskrisen slog till. Bech förstod hur viktig exporten är för ett lands ekonomi. Luxemburg var mycket beroende av sin granne och största handelspartner Tyskland, men Bech försökte begränsa Luxemburgs ekonomiska beroende av Tyskland så mycket som möjligt. Under försöken att utöka marknaderna för Luxemburgs stålindustri förhandlade han för första gången om närmare ekonomiskt samarbete och en tullunion med Belgien och senare med Nederländerna. Detta var viktiga insatser som bidrog till bildandet av Beneluxunionen i slutet av andra världskriget.

Andra världskriget

När Nazityskland invaderade Luxemburg den 10 maj 1940 tvingades Bech i exil med flera andra ministrar och statsöverhuvudet, storhertiginnan Charlotte. De bildade en exilregering i London. Det var i egenskap av utrikesminister som han undertecknade Beneluxfördraget 1944. Hans erfarenhet av att skapa en ekonomisk union som främjade fri rörlighet för arbetstagare, kapital, tjänster och varor i Beneluxregionen visade sig senare vara nyttig när EU bildades.

Under hela sin karriär var Bech märkt av första världskriget och den kris som följde då Luxemburg riskerade att slukas av sina grannar. Denna känsla av maktlöshet bidrog till hans stöd för stark internationalism.

Han representerade Luxemburg vid alla multilaterala förhandlingar under och efter andra världskriget och uppmuntrade sina landsmän att godkänna Luxemburgs anslutning till de nya internationella organisationerna: Benelux 1944, FN 1946 och NATO 1949.

Europeiska kol- och stålgemenskapen

Den 9 maj 1950 var Bech utrikesminister i Luxemburg. Han var medveten om att landet behövde närma sig sina grannar genom ekonomiska och politiska avtal. Därför välkomnade han entusiastiskt det förslag om att skapa en europeisk kol- och stålgemenskap som lades fram den dagen av hans franska motsvarighet, Robert Schuman. Han visste att det skulle ge Luxemburg de möjligheter landet behövde och en plats och en röst i Europa. Luxemburgs ställning i Europa stärktes ytterligare när Bech lyckades genomdriva att kol- och stålgemenskapens höga myndighet skulle placeras i Luxemburg.

Bech stödde också planerna på en europeisk försvarsgemenskap. Planerna avvisades av Frankrike 1954, men det var långt ifrån slutet på den europeiska integrationen.

Messinakonferensen

Mellan den 1 och 3 juni 1955 var Joseph Bech ordförande för Messinakonferensen, som senare ledde fram till Romfördraget, som bildade Europeiska ekonomiska gemenskapen. Startskottet för konferensen var en promemoria från de tre Beneluxländerna. I promemorian framfördes Frankrikes och Nederländernas planer på att åta sig nya aktiviteter inom transport och energi, däribland atomenergi, och att införa en allmän gemensam marknad, med en gemensam myndighet med reell makt. Utifrån erfarenheterna av Benelux och kol- och stålgemenskapen ville de tre utrikesministrarna vidareutveckla en idé från den nederländske ministern Johan Willem Beyen. Han rekommenderade ekonomiskt samarbete som ett sätt att uppnå europeiskt enande. Denna "Spaakrapport" (som fick sitt namn efter den belgiske ministern

Spaak, ordförande för kommittén som skrev den), blev grunden till den regeringskonferens som utarbetade de fördrag om en gemensam marknad och samarbete på atomenergiområdet som undertecknades i Rom den 25 mars 1957.

Bech lämnade utrikesministerposten 1959, efter att ha suttit på posten i 30 år. Mellan 1959 och 1964 var han ordförande för representanthuset innan han lämnade politiken vid 77 års ålder. Han dog 11 år senare, 1975. Han hade en viktig roll i enandet av Europa och därför räknas han nu som en av EU:s grundare. Han är ett utmärkt exempel på hur en företrädare för ett litet land som Luxemburg kan spela en avgörande roll internationellt.

Bech med en smalfilmskamera under ett avbrott på Messinakonferensen 1955.